

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **M. K.** nar. x, , bytem P., t.č. v P., zast. Mgr. et Ing. Petrem Prchalem, advokátem se sídlem Praha 1, Politických vězňů 934/15, proti žalovanému: **Ministr spravedlnosti České republiky**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 424/169, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2012 č.j. 1475/2010-MOT-T/42

t a k t o:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou ze dne 28.2.2012 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto usnesení (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr spravedlnosti podle § 399 odst. 1 trestního řádu povolil na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8.9.2011 sp. zn. Nt 506/2010, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26.10.2011 sp. zn. 14 To 168/2011, vydání žalobce do Gruzie k trestnímu stíhání podle zatýkacího rozkazu Městského soudu v Tbilisi ze dne 5.7.2009, a to pro spáchání trestného činu zpronevěry nebo odcizení podle čl. 182, § 2(d), § 3(b) trestního zákoníku Gruzie. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za výsledek správního řízení, tj. za individuální správní akt, kterým bylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv. Namítá, že řízení, ve kterém bylo napadené rozhodnutí vydáno, bylo vedeno v rozporu se správním řádem a za systematické ignorace práv žalobce jakožto účastníka tohoto řízení. Žalobce nebyl informován o zahájení správního řízení, nebyl seznámen s obsahem spisu, neměl možnost navrhnout důkazní prostředky a nebylo mu umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce navrhl, aby mu soud přiznal osvobození od soudních poplatků a dále aby žalobě byl přiznán odkladný účinek. V žalobě je jako zástupce žalobce označen advokát Mgr. et Ing. Petr Prchal, který také žalobu v zastoupení žalobce podepsal.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 26.3.2012 uvedl, že napadené rozhodnutí nespadá do oblasti přezkumu správního soudnictví. Ministr spravedlnosti v těchto případech rozhoduje o povolení či nepovolení vydání k trestnímu stíhání v rámci řízení o vydání do ciziny, které je trestním řízením podle trestního řádu ve smyslu § 12 odst. 10 trestního řádu. Rozhodnutí ministra v trestním řízení nezasahuje do práv fyzických nebo právnických osob v oblasti výkonu veřejné správy, týká se pouze vydávané osoby, ovšem v rámci řízení o jejím vydání do ciziny, jež upravuje trestní řád, a proto je nelze podřadit pod výkon veřejné správy ve smyslu správního řádu. Z uvedených důvodů nemůže dle žalovaného přicházet v úvahu ani přiznání odkladného účinku žalobě.

K žalobě byla připojena plná moc ze dne 12.12.2011 udělená žalobcem jmenovanému advokátovi. Tato plná moc je však výslovně *omezena* na zastupování žalobce před orgány činnými v trestním řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. Nt 506/2010.

Vzhledem k tomu, že plná moc ze dne 12.12.2011 neprokazovala oprávnění advokáta Mgr. et Ing. Petra Prchala zastupovat žalobce v řízení o žalobě ze dne 28.2.2012 před správním soudem, který nepochybně není orgánem činným v trestním řízení (navíc řízení o této žalobě není vedeno pod sp. zn. Nt 506/2010), soud jmenovaného advokáta vyzval usnesením ze dne 19.3.2012 č.j. 9 A 38/2012 - 17, aby ve lhůtě do pěti dnů od doručení tohoto usnesení soudu předložil originál plné moci prokazující jeho zmocnění zastupovat žalobce v řízení o žalobě ze dne 28.2.2012 podané proti napadenému rozhodnutí, a odstranil tak nedostatek jedné z podmínek řízení spočívající v nedoložení plné moci zástupce žalobce. Současně jej poučil o tom, že nebude-li plná moc soudu ve stanovené lhůtě předložena, soud řízení o žalobě podle § 46 odst. 1 písm. a/, c/ s.ř.s. usnesením odmítne. Na uvedenou výzvu, která mu byla doručena do datové schránky dne 26.3.2012, nicméně advokát Mgr. et Ing. Petr Prchal nijak nereagoval a požadovanou plnou moc soudu nepředložil.

Podle § 32 odst. 1 o.s.ř. (které je v souladu s § 64 s.ř.s. přiměřeně použitelné i pro řízení před správními soudy) musí každý, kdo v řízení vystupuje jako zástupce účastníka, popřípadě jako jeho další zástupce, své oprávnění doložit již při prvním úkonu, který ve věci učinil. Nedoložením oprávnění zastupovat vzniká pochybnost, zda zástupce skutečně vykonává v řízení práva osoby, za jejíhož zástupce se označil. Doložení plné moci zástupce je považováno za jednu z podmínek řízení. Tento názor potvrdil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 12. 2008, č.j. 8 Aps 6/2007 - 247; v němž uvedl, že *„ve správním soudnictví jsou podmínky řízení vnímány jako takové podmínky, za nichž soud může rozhodnout ve věci samé; jejich nedostatek tedy brání soudu vydat meritorní rozhodnutí (srov. § 103 o. s. ř. podpůrně za použití § 64 s. ř. s.). Jsou chápány jako podmínky přípustnosti procesu jakožto celku, přičemž se upínají k procesním úkonům stran či soudu. ... Teorie procesního práva i soudní praxe řadí mezi podmínky řízení na straně soudu především pravomoc, příslušnost, na straně účastníků řízení způsobilost být účastníkem řízení, procesní způsobilost, popřípadě též plná moc zmocněnce v případě zastoupení“.*

Nesplnění povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. představuje odstranitelný nedostatek podmínek řízení. Soud je pak povinen postupovat v souladu § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat účastníka, resp. zástupce, aby doložil plnou moc nebo jiným způsobem prokázal udělení plné moci (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.7.2010 č.j. 8 As 31/2010 – 60).

Závěr, podle kterého nedostatek procesní plné moci je nedostatkem podmínky řízení, který lze odstranit (§ 104 odst. 2 o. s. ř.), formuluje např. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29. 10. 1982, sp. zn. 3 Cz 73/82, uveřejněný ve Sborníku IV. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1986, str. 719 - 720 nebo usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 48/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Ve druhém z citovaných rozhodnutí Nejvyšší soud též vysvětlil, že učinila-li určitá osoba procesněprávní úkon za jiného jako jeho zástupce, neuplatňuje v řízení sama (svým jménem) procesní práva, ale jedná za zastoupeného. Opatřením soudu k odstranění nedostatku průkazu zastoupení je zpravidla výzva tomu, kdo vystupuje jako zmocněnec, popřípadě účastníku, aby ve stanovené lhůtě předložil písemnou plnou moc, nebo aby k udělení plné moci došlo ústně do protokolu; to platí jak v případě, že plná moc nebyla v řízení doložena vůbec, tak v případě, že byla předložena s takovými nedostatky, pro které ji nelze považovat za platnou (shodně srov. též

usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 1996, sp. zn. 2 Cdon 1007/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 5, ročník 1997, pod číslem 36).

Skutečnost, že zastoupení není přes odpovídající opatření soudu doloženo, se v případě, že šlo o zastoupení při procesním úkonu, jímž se zahajuje řízení, může projevit dvojím způsobem. V případě, že podání, jímž se zahajuje řízení, je podepsáno i účastníkem řízení (osobou, jejímž jménem ten, kdo vystupuje jako zmocněnec, v řízení jedná), pohlíží soud nadále na uvedeného účastníka jako na osobu, jež v řízení zastoupena není. Je-li ovšem takové podání podepsáno jen tvrzeným zástupcem účastníka, vede okolnost, že se uvedený nedostatek podmínky řízení nezdařilo odstranit, k zastavení řízení. Je tomu tak - v intencích výše citovaného rozhodnutí - proto, že bez průkazu zastoupení nelze připustit, aby údajný zmocněnec vykonával v řízení práva osoby, která (dovedeno do důsledku) ani nemusí vědět, že někdo zneužil jejího jména (shodně viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.1.2005 sp. zn. 29 Odo 344/2004).

Z výše uvedeného vyplývá, že advokát Mgr. et Ing. Petr Prchal ani přes výzvu soudu nesplnil povinnost uloženou mu ustanovením § 32 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s., a neodstranil tak nedostatek jedné z podmínek řízení spočívající v nedoložení řádné plné moci zástupce žalobce. Neodstranění tohoto nedostatku podmínky řízení brání tomu, aby soud v řízení pokračoval. Protože žalobu ze dne 28.2.2012 podepsal toliko jmenovaný advokát, postupoval soud v intencích výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26.1.2005 sp. zn. 29 Odo 344/2004 a žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. odmítl (soudní řád správní neumožňuje v tomto případě řízení zastavit).

Městský soud v Praze dále uvádí, že má ve shodě s názorem žalovaného za to, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím správního orgánu vydaným v oblasti veřejné správy. Napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno podle § 399 odst. 1 trestního řádu v rámci řízení, jehož předmětem je *vydání žalobce do ciziny k trestnímu stíhání*. Jedná se o řízení upravené trestním řádem, v němž podle § 397 trestního řádu nejprve soud rozhoduje o přípustnosti vydání do cizího státu; o povolení vydání následně podle § 399 trestního řádu rozhoduje ministr spravedlnosti. Ten může vydání do cizího státu povolit jen tehdy, jestliže soud podle § 397 rozhodl, že vydání je přípustné. Ministr spravedlnosti však může rozhodnout, že vydání nepovolí, i když soud vysloví, že vydání je přípustné (§ 399 odst. 2 trestního řádu). Vydání fyzické osoby k trestnímu stíhání do ciziny je v každém případě *institutem trestního práva*, o kterém je příslušnými orgány rozhodováno výlučně podle trestního řádu; rozhodování o něm tudíž nespadá do oblasti veřejné správy. Přezkoumání napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví je tak vyloučeno, neboť tato věc nespadá do pravomoci správního soudu. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. odmítl rovněž pro nedostatek pravomoci soudu, který je neodstranitelným nedostatkem jedné z podmínek řízení, bránícím pokračování v řízení.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla krátce po jejím podání odmítnuta jako celek, odpadl důvod pro rozhodování soudu o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě. S přihlédnutím k výsledku řízení se stalo irelevantním též řešení otázky poplatkové povinnosti žalobce, neboť podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona o soudních poplatcích je soud při odmítnutí žaloby povinen případně vybraný soudní poplatek žalobci v plné výši vrátit.

P o u č e n í : **Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou**

vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. dubna 2012

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.